

har Repræsentanten for Silkeborg ogsaa taget Ordet, som naturligt var, eftersom der findes saa mange Skovarbejdere netop i hans Valgkreds, men det har altid været for at tale og stemme imod Skovarbejderne og modarbejde deres Interesser saa stærkt, som han kunde. Nu er dette Forhold blevet forandret, nu have vi faaet en anden Repræsentant for Silkeborgkredsen, en Mand, der stiller sig paa Skovarbejdernes Side, og som har leveret et, som jeg synes, udmærket Forsvar for det stillede Ændringsforslag. Jeg vil haabe, at som det er gaaet med Silkeborgkredsen, vil det ogsaa gaa med Hillerødkredsen, hvor der staar en Repræsentant for Skovarbejderne, valgt med et meget lille, knebent Flertal. Jeg vil haabe, at næste Gang, vi forhandle denne Sag, vil denne Kreds være repræsenteret af en Ven af Skovarbejderne, en Mand, som vil følge dem og ikke Ministeren.

Overfor vort Ændringsforslag om Landhusholdningsselskabet henviste Ministeren til, at det er et gammelt ærværdigt Selskab. 1770 havde det faaet Privilegium paa at bo i Prinsens Palæ. Det er meget muligt, at det var vel fortjent i 1770. Da var det vel omtrent den eneste Landbrugsorganisation, vi havde her i Landet, og naar Regeringen vilde henvende sig til Landbrugerne, havde den sikkert den Gang ikke andre at gaa til end det kgl. Landhusholdningsselskab. Men nu er dette Forhold fuldstændig forandret. Der er nu vokset en Række kraftige Landbrugsorganisationer op i de forskellige Landsdele. Det kgl. danske Landhusholdningsselskab er nu et lidt antikveret Selskab, som vist nok uden Skade kunde gaa ud af vort Samfundsliv, slettes blandt vore Foreningers Tal. Jeg tror nemlig, at de Landboforeninger, vi have, ere fuldt ud i Stand til paa alle Punkter at varetage Landbrugets Interesser overfor Rigsdagen. Jeg vil bede den højtærede Minister oplyse os om, hvor det kgl. Landhusholdningsselskab skulde være uundværligt, hvor det ikke kan erstattes ved de Landboforeninger, som ere voksede op i den nyere Tid.

Den højtærede Minister sagde til mig, at han ikke kunde forstaa, at jeg ikke havde meldt mig nu, da der er Tale om Udstykning af Faurholm og Trollesminde. Han havde ventet mig i Audiens hos sig, han havde ventet, at jeg skulde være kommen op til ham og spurgt, om jeg nu ikke kunde faa et Stykke Jord overladt til Fællesdrift efter socialistisk Mønster.

Naar jeg ikke har gjort det, er en af

Grundene den, at vi fra vor Side ikke ere vant til at møde nogen Velvillie eller Støtte for det, vi ønske, fra den højtærede Landbrugsministers Side. Han plejer altid at staa saa skarpt og stejlt som vel muligt overfor ethvert Ønske og Forslag, der fremsættes fra vor Side, og lykkes det endelig at faa det, vi foreslaa gennemført, sker det efter en langvarig Kamp, og Ministeren stritter imod til det alleryderste. Det opfordrer selvfølgelig ikke til at søge en Privataudiens for at opnaa et eller andet hos den højtærede Landbrugsminister. En anden Grund til, at jeg ikke har gjort det, er, at jeg ikke nærer nogen Tillid til den højtærede Minister i denne Sag, men jeg tror, at hvis den højtærede Minister kunde gøre noget i denne Sag, vilde han sikkert gøre det paa en saadan Maade, at det kunde blive til Skade for Socialdemokratiet. Jeg har aldrig set, at han har gjort noget, som kunde blive til Gavn for vort Parti, han har kun gjort, hvad der var til Gavn for ham selv — og til Skade for os. Det er jeg vant til at se, og jeg tror, at han vilde have handlet paa samme Maade nu.

Nu ved jeg nok, at da den Sag var til Forhandling her i Rigsdagen for 8—9 Aar siden, talte vi i Finansudvalget om at oprette en Gaard, der skulde overlades til flere Familier — 10—12 eller saa mange, som man nu fandt det rettest — til fælles Drift, og en af dem, som vare særlig virksomme i denne Sag, var den nuværende Justitsminister. Det var sikkert ikke for at fremme Socialdemokratiet, men tværtimod fordi han troede, at her var en Lejlighed til rigtig at faa Socialdemokratiet til at gaa i Vandet og gaa i Stykker. Jeg spurgte ham bl. a. den Gang, hvorfra Pengene dertil skulde komme, og han svarede, at Fagforeningerne skulde sætte deres Penge i dette Foretagende, at de skulde købe det hele af Staten og anvende deres Midler paa den Maade. Fagforeningerne raade jo ganske vist over Kapital, men det er Penge, som ere indsamlede i ganske andre Øjemed, nemlig for at støtte det paagældende Fag og ikke for at lave Fællesdrift i Jordbrug. Naar derfor de Herrer have saa travlt med, at vi skulde komme og melde os, saa siger jeg, vi skulle netop være meget forsigtige, naar de komme med dens Slags Tilbud. Jeg vil da være meget forsigtig og meget nøje overveje, hvad jeg gør.

For øvrigt vil jeg sige til den højtærede Minister, at efter min Opfattelse kan man ikke sige, at Fællesdrift er egent-